

Hồi thứ Hai mươi sáu

Đuổi Lão Tăng lạc vào Gât la

A Liệt nghĩ vậy rồi cúi đầu xuống hôn vào môi nàng.

Âu Dương Tinh trừng mắt lên nhìn chàng, nhưng nàng bất lực không làm gì được. Hai má nàng ửng đỏ.

A Liệt không tiện khi phụ nàng nữa. Mùi hương ở môi nàng đủ khiến cho chàng mê mẩn tâm thần.

Trong căn nhà tranh yên lặng hồi lâu không một tiếng động.

Lúc này Tăng lão Tam hơi thở hồng hộc đã dần dần hạ xuống.

A Liệt cảm thấy Âu Dương Tinh tựa quây trong lòng. Chàng đưa mắt nhìn lại thấy nàng đang giương mắt lên nhìn chàng. Lúc mục quang chạm vào nhau, nét mặt Âu Dương Tinh tựa như cười mà không phải cười. Cặp môi tươi thắm bĩu ra.

A Liệt mừng thầm trong bụng tự nhủ:

- Chắc nàng muốn ta hôn nữa! Nếu vậy là một điểm phúc mong mỗi không được. Chàng không ngần ngại liền đặt miệng vào môi son của nàng.

Ban đầu dường như nàng muốn cự cự rồi nàng ra vẻ hợp tác một cách nồng nhiệt. Lưỡi nàng thè ra khiến A Liệt điên đảo thần hồn, không biết hiện mình ở đâu.

Hồi lâu A Liệt mới ngừng đầu lên. Âu Dương Tinh mặt thẹn đỏ bừng, hơi thở hồng hộc lại khiến cho chàng say sưa ngây ngất.

A Liệt chú ý ngắm nghía người đẹp trong tình trạng này nghĩ bụng:

- Máy tháng trước, ta còn là đứa nhỏ nghèo khổ, phải kêu nàng bằng sư phụ. Ngờ đâu bữa nay lại được ấm nàng trong lòng hưởng thụ mùi hương ngây ngất.

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ, Âu Dương Tinh phải cố gắng mới thốt nên lời:

- Người lại giết Tăng Lão Tam lẹ đi!

A Liệt sững sốt bụng bảo dạ:

- Lúc này và ở nơi đây mà nàng còn nói đến chuyện giết người, thì thật là một nữ sát tinh, chẳng có tình tứ gì.

Tuy chàng nghĩ vậy, nhưng vội đưa mắt nhìn Tăng Lão Tam, thấy hấn dương to cặp mắt ra chiều đã nghe rõ câu nói của Âu Dương Tinh.

Mục quang hai người vừa chạm nhau, A Liệt lại nhớ tới thủ đoạn hành động của Kỳ Kinh lúc giết người, chàng không muốn tha Tăng Lão Tam nữa vì thế mà mặt chàng lộ đầy sát khí.

Tăng Lão Tam giật mình kinh hãi háp tấp đứng dậy. Nhưng người hấn lão đảo tựa hồ đứng không vững.

A Liệt tự hỏi:

- Chẳng hiểu hấn có té xuống không ?

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì Tăng Lão Tam đã co giò chạy tuốt như một dây khói ra khỏi lều gianh. Động tác cực kỳ thần tốc.

A Liệt vừa la lên một tràng "Úi chà" thì Tăng Lão Tam đã mất hút. Chàng đành ngồi xuống ngó Âu Dương Tinh nói:

- Hấn chạy trốn mất rồi!

Âu Dương Tinh hấn học trợn mắt nhìn chàng nói:

- Đồ ngu! Bữa nay người để hấn trốn thoát thì sau này đừng hòng có cơ hội nào nữa.

A Liệt nói:

- Tại hạ không sợ.

Nhưng chàng thấy Âu Dương Tinh nói năng khó nhọc thì trong lòng không nỡ liền nói tiếp:

- Bây giờ không nghĩ đến chuyện đó vội. Phải làm sao cho cô nương khôi phục lại sức khỏe là điều cần thiết.

Âu Dương Tinh nói:

- Người không sợ ư ? Hừ! Chờ hấn điều dưỡng một lúc quay trở lại đây rồi người sẽ biết mùi. Hấn sẽ ngày đêm theo dõi người khác gì đĩa dói không sao dứt ra được. Người đừng hòng làm việc gì nữa. Người thử tưởng tượng xem có đáng sợ hay không đáng sợ?

A Liệt chợt nhớ tới việc mình đi cầu thầy học nghệ. Nếu bị con người ma chê quỷ hờn đó theo dõi thì làm sao mà hành động bí mật để đạt mục đích được!

Chàng kinh hãi đáp:

- Như vậy quả nhiên đáng sợ thật.

Âu Dương Tinh lại nói:

- Nếu vậy ngươi phải tìm cơ hội giết hắn đi. Không thế thì rồi đây chúng ta nhất định bị chết về tay lão ta.

A Liệt nói:

- Nhưng bây giờ hắn trốn biệt tích rồi.

Âu Dương Tinh nói:

- Không hề chi. Đó là hắn gắng gượng vận công chống đỡ thương thế tất chưa trốn xa được. Vả lại hắn hao phí rất nhiều khí lực mới khôi phục được võ nghệ. Bây giờ chúng ta rượt theo ngay có thể đuổi kịp.

A Liệt hỏi:

- Cô nương có đi được không ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ngươi cõng ta đi, ta sẽ chỉ điểm đường lối theo dõi.

A Liệt toan nói: nếu để người ta coi thấy thì có điều bất tiện. Nhưng chàng nghĩ lại rồi không nói nữa. từ từ buông tay ra và bảo nàng:

- Cô nương đứng cho vững để tại hạ xoay mình lại.

A Liệt cõng Âu Dương Tinh lên chạy ra khỏi căn nhà gianh.

Bên ngoài đường ngang lối dọc. Phía trước chừng hơn mười trượng thấy bóng người thấp thoáng trong rừng cây. Ngoài ra không có gì đáng ngờ cả.

A Liệt chẳng chờ Âu Dương Tinh ra hiệu, phóng cước chạy tới. Chỉ trong chớp mắt chàng đã chuyển qua khu rừng cây trước mặt, một khu đồng bằng không có chỗ nào ẩn nấp được.

Chàng ngẩng đầu trông vào rừng cây. Âu Dương Tinh nói:

- Đúng rồi! Chúng ta cứ vào rừng sẽ tìm thấy hắn.

A Liệt ôm lấy cặp đùi nàng, tuy cũng có mùi vị khác nhưng rất là bất tiện. Chàng ngần ngừ hỏi:

- Vạn nhất hắn ẩn trong rừng cây đột nhiên động thủ đánh lén thì làm thế nào ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Toàn thân người đao kiếm chạm không vào thì còn sợ gì nữa.

A Liệt thấy nàng nói như kẻ vô tình thì lòng chàng ớn lạnh, nhưng chàng cũng nói:

- Tại hạ sợ hấn đả thương cô nương.

Âu Dương Tinh gật lên:

- Người úy thủ úy vĩ như vậy thì còn làm gì được nữa ?

A Liệt chấn động tâm thần tự nhủ:

- Phải rồi! Con người sợ sệt mọi điều thì còn hành động thế nào được!

Bỗng sinh lòng giác ngộ, liền phóng chân chạy vào rừng. May ở chỗ khu rừng này không dây cây cối đi lại rất dễ dàng.

Hai người nhìn tả ngó hữu chú ý tra xét.

Đi được một quãng, phần trong rừng cây dày hơn.

Âu Dương Tinh nói:

- Thì ra khu rừng này hình dài. Chúng ta cứ vào sâu nữa đi rồi chạy về phía trước. Khi tới tận đâu sẽ tính kế khác.

Hình thế khu rừng không đúng như sự tiên liệu của hai người, càng vào sâu càng dày đặc và tối tăm, cỏ dại mọc đầy, chông gai khắp chỗ mà địa thế rất thấp.

A Liệt muốn tiếp tục chạy nữa, nhưng Âu Dương Tinh cảm thấy có điều không ổn liền nói:

- Phi Khanh! Hãy chờ lại một chút.

A Liệt dừng bước hỏi:

- Chuyện gì?

Miệng chàng hỏi, mắt chàng dòm ngó tình hình bốn mặt hy vọng tìm thấy tông tích Tăng lão Tam.

Trong lúc nhất thời chàng quên khuấy trên lưng mình cõng một cô gái, nhưng hiện giờ chàng cảm thấy ngực nàng nẩy lên và toàn thân cùng cặp giò nàng đều khiến chàng phải tiêu hồn như chạm vào điện.

Âu Dương Tinh kè miệng vào mắt chàng hỏi:

- Ta coi tình thế này có chỗ không đúng. Không hiểu có nên mạo hiểm vào sâu nữa

chăng!

▲ Liệt ngây ngất hỏi:

- Điều chi không đúng ?

▲ Âu Dương Tinh đáp:

- Vừa rời rừng còn thưa cây nhìn không rõ được. Bây giờ đã đến chỗ cỏ mọc chi chít, có thể nhìn thấy vết chân người đi. Người thử coi mé tả phải chăng có một lối đi nhẵn?

▲ Liệt đáp:

- Có thể là những người trong làng ở quanh đây vào đốn củi hoặc hái thuốc gì đó. Vậy thấy lối đi có gì là lạ ?

Đầu óc chàng chỉ có phân nửa nghĩ vào công việc, còn phân nửa tưởng đến sự cọ xát vào người nàng nẩy ra cảm giác khác lạ.

▲ Âu Dương Tinh nói:

- Ta cũng nghĩ vậy, nhưng càng vào sâu địa thế càng hiểm hóc. Những người quanh đây không lọt vào làm chi.

▲ Liệt ậm ừ một tiếng.

▲ Âu Dương Tinh lại hỏi:

- Ta nói người có nghe thấy không ?

▲ Liệt đáp:

- Tại hạ nghe rõ rồi.

▲ Âu Dương Tinh hỏi:

- Có lúc ta thấy người dường như điên đảo thần hồn, người nghĩ gì vậy ?

▲ Liệt đáp:

- Tại hạ không nghĩ gì hết. Nếu cô nương nhận thấy có điều không ổn thì chúng ta quay về thôi.

Dĩ nhiên chàng tự hiểu mình nghĩ gì, nhưng điều bí mật đó không thể thổ lộ ra được.

▲ Âu Dương Tinh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nhưng ta đã phát giác ra những cành cây vừa bị gãy, có thể Tăng Lão Tam hiện đang trốn lánh ngay phía trước mặt cũng chưa biết chừng. Nếu là lúc bình thường thì hẳn đi trước

không để cành cây gãy. Bây giờ thương thế hẳn khá trầm trọng nên cử động không giữ gìn được. Bữa nay mà để hẳn chạy thoát thì không bao giờ gặp lại cơ hội này.

À Liệt chỉ âm ừ, chàng chẳng nghĩ gì đến chuyện rượt theo hay quay về. Âu Dương Tinh quyết định thế nào là chàng làm theo như vậy vì tâm thần chàng tập trung vào những cảm giác khác lạ do sự đụng chạm phát ra.

Âu Dương Tinh ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Chúng ta lại rượt theo một đoạn nữa được không?

À Liệt đáp:

- Được!

Đoạn chàng cất bước, nhưng mới đi được mấy thước lại tìm ra được con đường nhỏ dễ đi hơn.

Hai người đi một lúc nữa, đột nhiên phía trước hiện ra một con đường rộng rãi bằng phẳng đầy đá vụn. Hai bên đường cỏ thụ um tùm cao ngất, trái ngược với cảnh tượng đất thấp mọc đầy cỏ dại cùng gai góc vừa rồi.

À Liệt bất giác dừng bước lại đảo mắt nhìn bốn phía.

Âu Dương Tinh khẽ nói:

- lạ thiệt? Sau khu rừng rậm sao lại có một chỗ thế này? Nơi đây tuy có vẻ hùng vĩ nhưng bao phủ một làn không khí âm u lạnh lẽo.

À Liệt tỏ vẻ đồng ý nói theo:

- Đúng thế! Tại hạ cũng cảm thấy có điều âm u đáng sợ, có thể nói là nguy hiểm nữa.

Chàng bước chân lên đường đá vụn tiến về phía trước, quanh qua góc rừng thì trông rõ một tòa nhà và là nơi tận cùng của con đường lớn.

Tòa nhà này bằng đá xanh xếp lên, hình thù cổ quái. Nó không giống đền chùa mà cũng không phải nhà ở.

Tòa nhà khá cao nhưng bị cỏ thụ che lấp thành ra có vẻ âm u. Hơn nữa màu sắc đá khiến cho người ta phảng phất tưởng đây là ngôi nhà trong một thế giới khác.

Trước tòa nhà đá xanh này có bức tường vây cũng bằng đá thấp thế bao quanh một khu đất trống. Cỏ mọc trên khu đất này bằng phẳng như một tấm thảm xanh. Ngoài ra còn trồng những cây hoa đủ màu sắc. Lối đi ngang dọc mới trông dường như rất tề chỉnh, nhưng nhìn kỹ lại thấy rối loạn vô cùng. Hơn nữa hoa cỏ nơi đây lại ít thấy ngoài đời, bề

ngoài coi rất tươi đẹp mà trong lại có ẩn tượng không thích thú.

Nhận xét đầu tiên của hai người là từ bốn mặt cho đến tòa nhà đá xanh cùng hoa viên đều có một đặc tính khiến cho người ta khó hiểu. Trong cái đẹp có cái xấu. Trong cái tề chỉnh có cái rối loạn. Trong cái rộng lớn có cái âm u. Trong cái chân thật có cái huyền ảo.

Âu Dương Tinh khẽ la lên:

- Hỡi ôi! Đây là đâu? Tinh thực mà nói thì ta cảm thấy có điều e sợ.

A Liệt hỏi:

- Trong căn nhà này nhất định có người ở phải không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Dĩ nhiên là có. Nhưng chúng ta quay về thôi. Xem chừng chỗ này chẳng tử tế gì.

A Liệt đáp:

- Đến cô nương còn sợ thì chắc người trong nhà này đều là những tay bản lĩnh phi thường.

Âu Dương Tinh nói:

- Đây nhất định là kỳ nhân dị sĩ ẩn cư cách biệt với đời. Bản lĩnh họ cố nhiên ghê gớm, đồng thời tính tình cũng khác người thường. Thường khi chúng ta chẳng xâm phạm gì tới họ mà họ vẫn giết chúng ta cũng chưa biết chừng.

A Liệt nghĩ thầm:

- Nếu quả là người có bản lĩnh mà không qua lại trên thế gian thì đúng với ý nghĩ của ta đi tìm sư phụ.

Chàng nghĩ vậy khi nào chịu bỏ lỡ cơ hội, liền nói:

- Cô nương đừng sợ. Để tại hạ một mình vào trước coi. Còn cô nương cứ ẩn ở ngoài này. Nếu tại hạ gặp điều bất hạnh thì cô nương trốn đi.

Âu Dương Tinh can chàng:

- Không vào được đâu. Ta nhất quyết nơi đây nguy hiểm muôn phần.

A Liệt nói:

- Cô nương vừa bảo con người mà úy thủ úy vĩ thì chẳng làm nên trò trống gì. Vì thế tại hạ nhất định tiến vào tới nơi. Cô nương để tại hạ đưa vào ẩn chỗ kín được không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Chúng ta đã ước hẹn với nhau mọi việc do ta quyết định. Vậy người phải theo ta trở ra cho lẹ.

Λ Liệt nói:

- Không được! Chúng ta đi xa quá rồi và đã vượt qua ước định. Bây giờ cô nương hãy nghe theo tại hạ.

Âu Dương Tinh tức quá trợn mắt lên nhưng Λ Liệt không lý gì đến nàng, cứ cõng bừa đến sau một gốc cây lớn rồi nói:

- Cô hãy ẩn phía sau gốc cây này để một mình tại hạ vào thăm dò.

Chàng đặt Âu Dương Tinh xuống rồi lại ẵm nàng lên đặt xuống đám cỏ sau gốc cây.

Âu Dương Tinh không làm gì được đành phải giải thích:

- Hỡi ôi! Người không chịu nghe lời ta thì rồi người hối cũng không kịp nữa.

Λ Liệt đặt nàng xuống rồi mỉm cười nói:

- Chính cô nương cũng muốn giết tại hạ. Nếu tại hạ có chết ở trong căn nhà cổ quái kia là vừa ý cô phải chăng?

Âu Dương Tinh trợn mắt lên nhìn chàng một cái, nhưng mục quang nàng biến thành hòa dịu ngay, nàng hỏi:

- Cái đó không biết chừng. Trước kia tuy ta muốn giết người thật nhưng bây giờ ta đã thay đổi ý nghĩ. Người có tin như thế không?

Âu Dương Tinh nói câu này rồi đưa mắt nhìn về phía trước, chỉ cách Λ Liệt không đầy nửa thước.

Λ Liệt mỉm cười. Mắt chàng hoa lên tưởng chừng như trước mắt mình mới nở một bông hoa tươi thắm.

Chàng đáp:

- Tuy cô nương chẳng muốn giết tại hạ nữa, nhưng đối với tại hạ chẳng có chút tình cảm gì. Nói một cách khác thì tại hạ là người đứng ở trước mắt cô. Như vậy tại hạ sống hay chết cô cũng chẳng quan tâm làm quái gì.

Âu Dương Tinh cất tiếng dịu dàng hỏi:

- Ai bảo thế?

Nàng vừa nói vừa đưa mắt thêm về phía trước rồi cặp môi hai người dính liền vào nhau.

A Liệt chỉ xiết hai cánh tay một chút là ôm chặt lấy người nàng.

Tâm hồn chàng lúc này hoàn toàn mê ly vào cái hôn đắm thắm, dù cho có trời long đất lở chàng cũng không hay.

Cái hôn không biết kéo dài bao lâu. A Liệt bỗng mở bừng mắt ra thì thấy Âu Dương Tinh đang vịn vào một cành cây rủ xuống.

Đột nhiên chàng cảm thấy toàn thân giá lạnh, chàng ngẩng đầu lên nhìn cô gái đã khiến cho chàng điên đảo thần hồn.

Âu Dương Tinh chuyển động cặp mắt cười hỏi:

- Bây giờ người tin là ta quan tâm đến sự sinh tử của người rồi chứ ?

Trong đầu óc A Liệt lại hiện ra cảnh tượng một tay nàng mân mê cành lá thì lòng chàng không khỏi đau khổ. Tuy chàng chưa giàu kinh nghiệm về mối tình nam nữ, nhưng cứ phán đoán theo sự thường thức thì nàng đang ở trong cái hôn nồng nhiệt mà còn tình nghịch cành cây đủ tỏ nàng chẳng say đắm gì trong cái hôn đó.

Do đó chàng đoán ra Âu Dương Tinh đã lợi dụng sắc đẹp và cái hôn nồng nhiệt để lừa chàng chui vào cạm bẫy. Nghe lời nàng nói mà suy luận thì khi đưa nàng ra khỏi khu rừng rồi, sau này nàng khôi phục lại võ công có thể trở mặt lăm. Tử tế thì nàng cũng lìa bỏ mình mà tệ hại có thể đi đến chỗ hạ sát chàng.

A Liệt tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng không để lộ ra ngoài mặt. Chàng kiên quyết nói:

- Tại hạ nhất định nên vào một chuyến.

Âu Dương Tinh rất đổi ngạc nhiên, mới bất mãn lộ ra hai khóe mắt, nàng hỏi:

- Thì ra người định bỏ ta ở đây ư ? Nhưng ta chẳng tự mình đi được thì làm thế nào đây ?

A Liệt đã buồn càng buồn thêm, bụng bảo dạ:

- Y đã thổ lộ chân tâm ra lời nói rồi. Y mà chạy nhảy được đã đá phốc mình đi ngay.

Chàng dậm chân kiên quyết đáp:

- Tại hạ nhất định tiến vào.

Âu Dương Tinh không sao được vội hỏi:

- Được rồi! Ta không ngờ người lại là con người cố chấp đến thế! Người đã nhất định đòi đi thì ta cũng đi theo.

Tuy ta làm cho cử động của người có điều trở ngại nhưng ta giàu kinh nghiệm giang hồ hơn và thông hiểu về độc vật. Hay dở ta cũng có thể giúp người một tay.

Câu nói này lại khiến cho A Liệt cảm thấy vui vui. Chính chàng cũng lấy làm lạ cho mình vì cảm giác đối với nàng sao lại biến hóa mau lẹ đến thế!

A Liệt đang trầm ngâm thì Âu Dương Tinh lại nói tiếp:

- Nếu người không đem ta đi theo, ta quyết chẳng buông tha để người đi một mình.

A Liệt không tiện trái ý nàng liền gật đầu rồi cống nàng lên lưng.

Rời khỏi gốc cây, A Liệt tiến mau về phía tòa nhà đá xanh. Chỉ trong chớp mắt chàng đã chạy đến bức tường vây thấp thè. Khoảng giữa có để cổng mà không đóng. Có đóng cũng bằng vô dụng vì bất cứ ai cũng có thể vượt qua tường vào trong được vì bức tường này cao không đầy ba thước.

Âu Dương Tinh nói:

- Hãy khoan một chút đã.

A Liệt dừng bước hỏi:

- Để làm gì?

Âu Dương Tinh đáp:

- Nếu chúng ta cứ qua cổng này mà vào trong thì họ không cần động thủ, tự nhiên chúng ta cũng ngã lăn ra.

A Liệt trong lòng ngờ vực nhìn vào phía trong bức tường thì thấy đây là một vườn hoa không có gì đáng ngờ.

Tòa nhà đá xanh ở phía trong có cửa lớn sơn đen đóng kín. Dừng xa trông vào thấy khung cửa có khảm một đôi vòng vàng như đập vào mắt.

A Liệt không hiểu liền hỏi:

- Cô nương nói vậy nghĩa là làm sao?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đây là một điều chứng minh người đưa ta đi theo có lợi chứ chẳng hại gì. Người coi lại mà coi: Khu vườn hoa này đâu có thềm bậc chân vào một cách dễ dàng? Đầu tiên ta hãy nói ngay đến trong đám kỳ hoa dị thảo kia chẳng thiếu gì thứ có chất độc. Những hoa lạ ít có trên thế gian cũng là những thứ kịch độc nhả mùi hương ra đủ làm cho bách vạn hung

binh phải ngã ra biến thành xương trắng, không một người sống sót...

À Liệt tỉnh ngộ ngất lời:

- Phải rồi! Vườn hoa rứt rở này mà không thấy một con ong con bướm lượn, thì tất nhiên phải có duyên cớ.

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta không ngờ người lại thông minh đến thế. Ta không nghĩ ra vườn hoa không có ong bướm tức là hoa độc. Sự thực ta chưa từng thấy qua những cây hoa kịch độc này, nhưng gia gia đã lấy họa đồ ra giảng giải, và trong người ta có đủ chất kháng độc, ta không sợ những thứ hoa cỏ độc ác này. Nhưng người thì không được. Hễ bước chân vào vườn là phải ường mạng.

À Liệt nói:

- Dù nó không độc ghê gớm đến thế, nhưng mình đã hiểu rồi, dĩ nhiên đừng tiến vào là hơn.

Âu Dương Tinh khịt mũi hỏi:

- Sao lại không độc đến thế ? Ta nói cho người hay là một khi người té xuống rồi ta muốn cứu cũng không được nữa.

À Liệt nói:

- Tại hạ quen miệng nói vậy mà thôi, chứ chẳng phải không tin lời cô nương. Xin đừng hiểu lầm.

Âu Dương Tinh nghe chừng đã bớt giận đáp:

- Người nói thế thì còn nghe được. Bây giờ ta nói tới điểm thứ hai: Ngoài hoa cỏ kịch độc, những luống hoa rối loạn kia là một kỳ môn trận pháp rất bí mật. Nếu người không hiểu về môn này mà cứ tiến vào thì không tìm được đường ra nữa. Người chạy chọt cho đến khi kiệt lực rồi nằm lăn ra mà chết. Thế là xong đời.

Âu Dương Tinh tưởng nói về kỳ môn trận pháp khó lòng khiến cho À Liệt tin được vì những luống hoa rất thấp. Cả một khu vực chẳng có gì che lấp thị tuyến thì dù là người không hiểu trận pháp nhưng mắt trông xa được thì sao lại không tìm thấy đường ra!

Ngờ đâu À Liệt chẳng những lộ vẻ tin ngay mà còn biến thành nét mặt nghiêm trọng nói:

- Kể ra môn học đó còn truyền lại ở thế gian. Đây chắc giống chuyện Gia Cát Võ Hầu

đã lấy đá bày thành Bát trận đồ ở bến Ngự phúc đã khiến cho Lục Tốn ở Đông Ngô suýt nữa mất mạng.

Âu Dương Tinh nói:

- Người tin thế là hay, ta đỡ phải nói nhiều mà người cũng hiểu được.

Λ Liệt hỏi:

- Đã vậy thì không thể tiến vào được ư?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đúng thế! Tuy ta có cách chống độc, nhưng còn kỳ môn trận pháp e rằng tính lâm mà bị hãm vào.

Λ Liệt hỏi:

- Cô nương đã học qua môn đó rồi ư?

Âu Dương Tinh đáp:

- Dĩ nhiên ta đã học qua. Gia gia ta hiện là đệ nhất kỳ nhân đời nay. Điều gì cũng biết, điều gì cũng hiểu. Nhưng cái đó rắc rối lắm, ta nhìn vào là phải nhức đầu. Tuy ta quyết tâm ráng học mà chung qui không sao am hiểu được.

Λ Liệt đi theo bức tường vậy nói:

- Chúng ta thử quanh ra phía sau xem sao?

Tòa nhà đá xanh hai bên đều có tường nhà, chớ không liên lạc. Nhưng tường cao đến ba trượng lại không có cửa sổ, cũng không có chỗ nào bấu víu.

Phía sau không có vườn nhưng có cửa vào và cửa sổ. Những cây cổ thụ um tùm mọc sát cạnh nhà khiến cho thị tuyến đây ngăn trở, nhưng đây cũng là một điều giúp ích cho Λ Liệt.

Vietkiem.com